

ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

ΣΟΦΟΚΛΗΣ
ΙΧΝΕΥΤΕΣ/ΑΙΑΝΤΑΣ

Αθήνα 2021

ΣΕΙΡΑ: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ (αρ. σειράς 302)

Τίτλος: ΣΟΦΟΚΛΗΣ / ΙΧΝΕΥΤΕΣ / ΑΙΑΝΤΑΣ

Συγγραφέας: Ελένη Χωρεάνθη

Συντονίστρια έκδοσης: Καλλιόπη Αγραφιώτη

Τόπος και Χρονολογία έκδοσης: Αθήνα, Νοέμβριος 2021

Σελίδες: 138

Διάσταση σελίδας: 15x23 cm

Γραμματοσειρά: PF Garamond

Χαρτί: γραφής 100 gr

ISBN: 978-618-201-295-6

Εκδόσεις: 24γράμματα / Γιώργος Δαμιανός

Διεύθυνση / Κεντρική Διάθεση:

Λεωφόρος Πεντέλης 77, Χαλάνδρι 152 34

Τηλ.: + 30 210 612 70 74

Email: info@24grammata.com

Web site / e-shop: www.24grammata.com

Copyright © 2021 24γράμματα

Η γραφιστική επεξεργασία

έγινε στο ατελιέ γραφικών τεχνών

των εκδόσεων «24 γράμματα»

(Λεωφ. Πεντέλης 77, Χαλάνδρι, τηλ. 210 612.70.74)

Υπεύθυνη ψηφιακής σελιδοποίησης: Βάσω Σπλήρα

Φωτογραφία εξωφύλλου: freerick.com

Δημιουργία εξωφύλλου: Βάσω Σπλήρα

ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

ΣΟΦΟΚΛΗΣ
ΙΧΝΕΥΤΕΣ/ΑΙΑΝΤΑΣ

24 γράμματα
εκδόσεις

Περίεχόμενα

Iχνευτές 11

Aίαντας 59

ΙΧΝΕΥΤΕΣ

ΙΧΝΕΥΤΕΣ

Σ
Ξ
Τ

ΙΧΝΕΥΤΕΣ

Ν
Ξ
Ν

ΙΧΝΕΥΤΕΣ

ΙΧΝΕΥΤΕΣ

Από γεννησιμιού του κλέφτης

Μια φορά κι έναν καιρό, τον πολύ παλιό καιρό, τότε που ο κόσμος ήταν διαφορετικός, όλα ήταν ζωντανά, όμορφα και ωραία. Είχαν ψυχή μέσα τους. Ο κόσμος ήταν γεμάτος θεούς, θεές και θεόπουλα, ξωθιές, νεράιδες, ναϊάδες, δρυάδες, νύμφες, αμαδρυάδες, νηρηίδες και κάθε λογής τερατάκια και ξωτικά, που επηρέαζαν άλλοτε προς το καλύτερο κι άλλοτε προς το χειρότερο τη ζωή και τη μοίρα των ταλαίπωρων θνητών. Όλα όμως υπάκουαν στο μεγαλοδύναμο και παντοδύναμο θεό Δία.

Ο Δίας όμως είχε μια πολύ μεγάλη αδυναμία: ερωτευόταν τις όμορφες θεές και θνητές και έκανε παράνομο δεσμό μαζί τους, κρυφά βέβαια από τη ζηλιάρα σύζυγό του, τη μεγάλη θεά Ήρα. Από αυτούς τους κρυφούς έρωτες του Δία είχαν γεννηθεί θεοί, αν η ωραία ήταν θεά, και ημίθεοι, αν η ωραία ήταν θνητοί.

Το συνήθιζε ο Δίας να αφήνει τον Όλυμπο και συχνά να κατεβαίνει στη γη. Τον ευχαριστούσε να μπλέκεται στις δουλειές τους και γυρνάει αμέριμνος στα όμορφα δάση, κοντά στις δροσοπηγές, όπου τις πανσέλινες νύχτες συνήθιζαν να λούζονται οι νύμφες κι οι ξωθιές.

Μια φορά λοιπόν εκεί που τριγύριζε στα πανέμορφα δάση της Κυλλήνης στην Αρκαδία, συνάντησε τη Νύμφη Μαία, την πανέμορφη και δροσερή κόρη του Άτλαντα. Στο μελιχρό φως του φεγγαριού, το διάφανο σώμα της βουνήσιας καλλονής ξετρέλανε το Δία. Την ερωτεύτηκε παράφορα. Και με τα κόλπα που ήξερε την κατάφερε να γίνει γυναίκα του! Φυσικά κρυφά από την Ήρα.

Έτσι από το μυστικό γάμο του Δία με την πανέμορφη Άτλανταντίδα, γεννήθηκε ο θεός Ερμής, πού αλλού, σε μια κρυφή σπηλιά στο όρος Κυλλήνη, αφού ήταν «κλεψίγαμος», δηλαδή νόθος! Πού να πάρει είδηση η απατημένη Ήρα...

Τη γέννηση του Ερμή συνόδεψαν κάποια σημαντικά γεγονότα: η λάμψη που χύθηκε σα θεϊκή ευλογία σ' όλη τη γύρω περιοχή, η ευωδία που σκορπίστηκε παντού κι η γλυκιά μουσική που γέμισε την ατμόσφαιρα.

Νεράιδες και ξωθιές έφεραν πλούσια δώρα στο νεογέννητο. Όλη η φύση ευφράνθηκε. Ευτυχισμένη η μητέρα ύψωσε τα χέρια προς τον ουρανό κι ευχαρίστησε τον πατέρα Δία που την αξίωσε να έχει μαζί του ένα πανέμορφο γιο.

Όμως η λεχώνα ήταν τόσο αδυνατισμένη, που δεν μπορούσε μόνη της να φροντίζει το γιο της. Ο Δίας όρισε τη σεβαστή νύμφη Κυλλήνη να της παρασταθεί και να

φροντίζει το μωρό. Τι μωρό; Συνηθισμένο μωρό ήταν αυτό; Αυτό ήταν κάτι άλλο!

Η χαρά της Ατλαντίδας ήταν απεριγράπτη. Το ίδιο και η έκπληξή της από το θαύμα που έβλεπε με τα ίδια της τα μάτια: από τα γεννοφάσκια του ο πανέμορφος θεός έδειξε πως είναι πανέξυπνος, ατίθασσος, σκανταλιάρης και μεγάλος κλέφτης! Ναι, κλέφτης! Αν δεν το πιστεύετε, ρωτήστε τον ίδιο το Δία. Αυτό το κλεψίγαμο αγόρι τού έγινε σκέτος μπελάς από την ώρα που γεννήθηκε! Πιο μεγάλη αλήθεια από αυτήν δεν υπάρχει ούτε στο μεγαλύτερο παραμύθι!

Μέσα στα σπάργανα ασφυκτιούσε, δεν τον χωρούσαν, δεν έμεινε παρά έξι μόνο μέρες! Πάνω στην έκτη μέρα από τη γέννησή του, μπροστά στα έκπληκτα μάτια της μητέρας του, έσχισε τα σπάργανα και πρόβαλε ένα σγουρόμαλλο, ξανθοκάστανο, ψηλόλιγνο αγόρι που δεν άργησε να μεταμορφωθεί σ' έναν περήφανο ολόκληρο θεό... Και στη στιγμή στρέφει προς τη μάνα του και λέει αποφασιστικά:

-Φεύγω! Δε με χωράει η σπηλιά!

Πέφτει του θανατά η Ατλαντίδα.

-Πού θα πάς, παιδάκι μου, βρέφος ακόμα, μην κοιτάς το ανάστημά σου, μόλις βγίκες από την κοιλιά μου, δεν βύζαζες ακόμα το γάλα μου, και θέλεις να φύγεις;

-Ναι, σου είπα! Φεύγω!

-Μα, γιόκα μου, ακόμα δεν σε είδα, δε σε χόρτασα, δεν πρόλαβα να σε σφίξω στην αγκαλιά μου...

-Φεύγω. Κι ώσπου να πεις «κρεμμύδι», θα είμαι πάλι πίσω!

-Μα πού θα πας ένα βυζανιάρικο μωρό; Ο κόσμος είναι κακός, θα φας τα μούτρα σου!

Έκαμε ξέψυχα η λεχώνα κι έγειρε μισολιπόθυμη στη κλίνη της.

-Μην, μην το κάμεις αυτό! Αν πάθεις κάτι, τι λόγο θα δώσω στον πατέρα σου. Με όρισε φύλακα άγγελό σου. Μην φεύγεις, μωρό μου!

Ίκέτεψε γονατιστή η Κυλλήνη

-Χα! Μην είστε χαζούλες! Θα τα καταφέρω, θα δείτε!

Είπε μόνο. Έσκυψε, υποκλίθηκε μπροστά στην τροφό του, έσκασε ένα πικρό φιλή στο μάγουλο της λεχώνας και είπε αποφασισμένος για όλα:

-Σ' αγαπάω, μάνα, όμως έχω κάτι πολύ σοβαρό να κάμω!

-Τι... Τι θα κάμεις; Πού θα πας; Είσαι βυζασταρούδι ακόμα...

Η μάνα έπεσε στα πόδια του μεγαλωμένου άξαφνα γιου της.

-Μάνα, με καθυστερείς μ' αυτά σου τα καμώματα. Δεν καταλαβαίνεις...

-Μα, γιε μου...

-Άντε γεια! Με σας δεν τα βγάζει πέρα εύκολα κανείς. Άντε γεια!

Λύνει τα χέρια της μητέρας του, ξεγαντζώνεται από πάνω της, στρέφει απότομα και βγαίνει από τη σπηλιά. Με το πρώτο βήμα που έκαμε σκόνταψε πάνω σε κάτι σκληρό. Το εμπόδιο στα πρώτα του βήματα ήταν ένα

καύκαλο νεκρής κελώνας. Ο Ερμής το πιάνει, το κοιτάζει προσεκτικά και το αφήνει σε μια κόχη πλάι στο στόμιο της σπηλιάς.

-Θα βρεις προορισμό κι εσύ. Ψέλλισε.

Και τυλιγμένος μέσα σ' ένα ολοφώτεινο σύννεφο εξαφανίστηκε.

Η μητέρα του σάοτισε. Νόμισε πως τρελάθηκε. «Τι έφερα εγώ στον κόσμο; Δεν είναι όμως κανένα τέρας, είναι πανέμορφος! Έναν ολόκληρο θεό γέννησα;» Αναρωτήθηκε. Γονάτισε, ύψωσε τα χέρια προς τον ουρανό και το μεγάλο Δία:

-Δία πατέρα, αγαπημένε μου, έκραξε, εγώ γέννησα το μωρό σου, δε γέννησα θεό μεγαλωμένο! Είναι αδύνατο να έφερα στον κόσμο εγώ ένα τόσο μεγαλωμένο θεό. Αυτό είναι θαύμα! Πώς; Πώς έγινε ολόκληρος θεός μέσα σε μια στιγμή; Δεν το χωράει ο νους μου, παντοδύναμε...

- Όταν ο Δίας θέλει, όλα είναι δυνατά! Πρέπει να χάρεις, καλή μου, εκλεκτή μου! Τίποτα δεν είναι αδύνατο. Έχεις ακόμα δα νεις θάματα και πράματα... Ο γιος μας θα μεγαλουργήσει. Θα δεις. Της ψιθύρισε στ' αφτί.

Χαμογέλασε κι ανακάθισε πιο βολικά στο χρυσοποίκιλτο θρόνο του ο Δίας. Και της έγενεψε να πουχάσει. Την ίδια στιγμή ένα φως εκτυφλωτικό απλώθηκε ολόγυρά της κι όλα πήραν άλλη όψη. Η λεχώνα κατάλαβε κι ας μη μπορούσε να ερμηνέψει τις βουλές του Δία. Κατάλαβε πως ήταν δικό του θέλημα. Αλλά δεν μπορούσε να μην ανησυχεί για την τύχη του γιου της που

μεγάλωσε απότομα και βγήκε τρέχοντας από τη σπηλιά.
Γονάτισε ικετευτικά και παρακάλεσε το μεγάλο θεό να
παρασταθεί στο γιο τους:

-Δία πατέρα και καλέ μου,
φύλαξέ το, ορμήνεψέ το,
μην τ' αφήσεις μοναχό,
τρέμω και ανησυχώ.
Αν το χάσω θα χαθώ,
η έρημη θα τρελαθώ
να το νιώθω μες στο δρόμο
μ' ένα ρόπαλο στον ώμο
μοναχό και μεθυμένο,
και ολόκληρο δοσμένο
στο μεγάλο όραμά του.
Μείνε στοργικός κοντά του,
μη συμβεί και δεν προφτάσω
το παιδί μου ν' αγκαλιάσω...

Τη συμπόνεσε ο Δίας και την αγκάλιασε με μια γλυκιά
ματιά γεμάτη τρυφερότητα. Δεν τόλμησε να κατηφορίσει
από τον Όλυμπο γιατί η Ήρα παραφύλαγε θρονιασμένη
στο κατώφλι του θεϊκού μεγάρου και δεν το κουνούσε από
κει. Κάτι ύποπτο φαίνεται πως είχε υποψιαστεί.

Ο Δίας σηκώθηκε από το θρόνο του κι έριξε μια γρή-
γορη ματιά στον κόσμο να δει πού βρισκόταν και τι έκα-

νε ο νεογέννητος γιος τους. Και βλέποντάς τον να κάνει τεράστιες προόδους το μεγάλωμα κι η πανουργία του, χαμογέλασε ικανοποιημένος.

«Αυτός είναι γνήσιο τέκνο μου. Κληρονόμησε από τον πατέρα του όλες τις ικανότητες, εκτός από μια αδυναμία: να του αρέσουν οι όμορφες θνητές και αθάνατες. Για άλλα ο Ερμής ενδιαφέρεται. Έ, δεν μπορεί όλοι της οικογένειας να είμαστε ερωτιάρηδες! Αρκεί ένας και μοναδικός! Εγώ! Ο Ερμής έχει άλλο ταλέντο. Βρήκε κιόλας το δρόμο του...» Είπε μέσα του.

Μάζεψε γρήγορα τα ιμάτιά του κι αποτραβήχτηκε στα ιδιαίτερα μέγαρα για να σκεφτεί. Είχε τόσα πολλά να φροντίσει για τον κόσμο...

Η Μαία όμως ήταν πολύ ανήσυχη. Πολλά και δυσάρεστα έβανε ο νους της. Η εξαφάνιση του Ερμή την τρόμαζε. Μάνα ήταν και διαισθανόταν πως ο γιος της θα έκανε μεγάλες σκανταλιές. Τον ακολουθούσε με τη σκέψη της στους δρόμους του κόσμου και τον νανούριζε:

Γιε μου, που ταχτάριζα
και που ενανούριζα,
έξι μέρες μόνο σ' είχα
και σε τάζα την ψίχα
της χαράς μου με το γάλα
κι έκανα όνειρα μεγάλα...
Κι όπως πλάγιαζες τη νύχτα
η ψυχούλα μου ξενύχτα...

Μα στις έξι πάνω μέρες
που φυσούσαν άγριοι αγέρες,
απ' τα σπάργανά σου βγήκες...
Αχ, στον κόσμο αυτόν τι βρήκες;
Γιε μου, τι σκαρώνεις; Φως μου,
πού γυρνάς στου άγριου κόσμου
την απέραντη ερημιά
δίχως φρόνηση καμιά;
Έλα που σε περιμένω,
εδωνά σα μαραμένο
κρίνο και που λαχταρώ
να σε δω, να σε χαρώ...

Δεν μπορούσε να φανταστεί τι είχε σκαρώσει και τι είχε κιάλας καταφέρει ο μοναχογιός της. Δεν άργησε όμως να δει με τα ίδια της τα μάτια τα μεγάλα κατορθώματά του...

«Παπά παιδί, διαόλου αγγόνι», λέει ο κόσμος. Όχι, βέβαια του «παπά», αλλά του «Δία παιδί» ο καλός σου ο Ερμής, έξι μόνο ημερών θεός, πού τον χάνεις πού τον βρίσκεις, βάνει στα πόδια του φτερά, πετάει πάνω από βουνά και όρη, από λίμνες και ποτάμια, από κάμπους και δασωμένα πλάγια και φτάνει στα πολύδασα βουνά της Πιερίας, όπου έβοσκαν οι γαλατερές αγελάδες του Απόλλωνα. Οι Ολύμπιοι πού να φανταστούν τι θα συνέβαινε όχι πολύ μακριά από τα πλούσια ουράνια δώματά τους, σχεδόν «κάτω από τη μύτη» τους! Τρωγόπιναν και γλεντούσαν όπως το συνήθιζαν και γελούσαν με

τα πάθη και τις αγωνίες των θνητών ανθρώπων. Μαζί κι ο μεγάλος, ο παντογνώστης Δίας.

Ο Ερμής κάθισε πρώτα κάτω από ένα σκιερό δέντρο να ξεκουραστεί και να οργανώσει καλά την «απαγωγή». Οι αγελάδες, πανέμορφες έβοσκαν αμέριμνες το τρυφερό χορτάρι και καμιά φορά έστρεφαν ανύποπτες το κεφάλι προς το μέρος του πονηρού θεού και τον κοίταζαν με τα μεγάλα αθώα μάτια τους:

-Θα είστε δικές μου, ομορφούλες, τώρα κιόλας! Ορκίστηκε. Χωρίς να πάρουν είδηση αυτοί που διασκεδάζουν εκεί πάνω. Χα! Θα τους τη φέρω εγώ! Την αυγή θα τρίβουν τα μάτια τους!

Δίχως να χάσει καιρό, πιάνει μια μια τις αθώες αγελάδες, την πεταλώνει ανάδοδα, δένει τη μια πίσω από την άλλη και μόλις έπεσε το βράδυ και το σκοτάδι κύλησε αθόρυβα και σκέπασε τον κόσμο, τις έσειρε πίσω του, περπατώντας ανάποδα, με τις φτέρνες μπροστά! Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει, περνάει μέσα από βουνά και κάμπους, και πριν προλάβει να προβάλει η αυγή, φτάνει στη σπηλιά της μάνας του! Η Μαία μόλις είχε κλείσει τα μάτια της. Όλη τη νύχτα ξαγρυπνούσε από την αγωνία για την τύχη του γιου της. Όλα τα κακά έβαζε ο νους της και ο ύπνος δεν έλεγε να της κουράσει τα βλέφαρα. Μόνο την ώρα του όρθρου, που το βαθύ σκοτάδι καλύπτει τον κόσμο, για να ακολουθήσει ο ερχομός του φωτός, αποκαμωμένη έγειρε πάνω στο λευκό βραχιόνι της και την πήρε ο ύπνος.

-Τέλεια! Μουρμούρισε ο Ερμής. Τα κατάφερα! «Ούτε γάτα ούτε ζημιά!»

Ομορφούλες μου, εδώ είμαστε! Μπορείτε να ξεκουραστείτε. Πλαγιάστε με την ψυχιά σας τώρα. Εγώ έχω να κάμω μια πολλή σοβαρή δουλειά...

Τις οδήγησε στο βάθος της σπηλιάς, τους έριξε τρυφερό χορτάρι και μαντάλωσε την πόρτα του στάβλου.

Κανείς δεν πήρε είδηση. Από όπου πέρασε όλη η πλάση κοιμόταν το βαθύ της ύπνο. Ούτε ο ελάχιστος θόρυβος που έκαναν τα μαλακά πέταλα των αγελάδων στους ξερότοπους δε δημιούργησαν κανένα πρόβλημα. Το ίδιο συνέβη και μέσα στη σπηλιά. Δεν αντιλήφθηκαν το παραμικρό. Η λεχώνα κι η παραμιάνα του πλάγιαζαν κουρασμένες από το ξενύχτι και την αγωνία για χάρη του.

Χώθηκε λίγο κάτω από το πάπλωμα για να ξεκουραστεί. Θυμήθηκε το καύκαλο της χελώνας κι αμέσως σκαρφίστηκε να του δώσει φωνή. Πήγε στο στάβλο, έσφαξε μια αγελάδα και με τα έντερά της έκαμε χορδές και τις στερέωσε στο κάτω μέρος του οστράκου, που ήταν ανοιχτό. Έτσι κατασκεύασε ένα μουσικό όργανο, που λεγόταν τότε «χέλυς» από της χελώνας το καύκαλο, τη λύρα, όπως το είπαν μετά. Όταν χτυπούσε τις χορδές της η λύρα του έβγαζε ήχους γλυκύτατους.

Αφού τελείωσε κι αυτή τη δουλειά, καταχαρούμενος για τα μεγάλα κατορθώματά του, μεταμορφώθηκε πάλι στο μωρό που ήταν, τρύπωσε στα σκεπάσματά του κι άρχισε να παίζει τη λύρα του.

Οι μαγευτικοί μουσικοί ήχοι γέμισαν τη σπηλιά της νύμφης Κυλλήνης. Σα σε όνειρο άκουγε η λεχώνα και δεν πίστευε στ' αυτιά της ξυπνώντας από τον αναπάντεχα βαρύ ορθρινό ύπνο. Σύρθηκε ως την κούνια του μωρού

της, όπου την οδήγησαν τα ανήμπορα βήματά της οι μαγευτικοί τόνοι κι έμεινε εκστατική, όταν διαπίστωσε πως το μωρό της ήταν εκεί και πως αυτό έπαιζε μισοκοιμισμένο το γλυκύτατο μουσικό όργανο.

-Πατέρα Δία και καλέ μου! Ανάκραξε. Εγώ αξιώθηκα να φέρω στον κόσμο αυτό το θαυμάσιο γέννημά σου; Να είναι γέννημα και θρέμμα μου το θαυμαστό τέκνο σου! Μεγάλη η χάρη σου. Σε προσκυνώ!

Στάθηκε λίγο ακόμα πλάι στην κούνια του μωρού, θαυμάζοντάς το και μετά σιγά σιγά ξαναγύρισε κι έγερρε ήσυχη στην κλίνη της, αγνοώντας τι θα συνέβαινε σε λίγο στο μοναχογιά της. Και την πήρε ξανά ένας ύπνος γλυκός και τρυφερός, διανθισμένος με ολοκαίνουργα όνειρα...

Ο Ερμής και τα βόδια του Απόλλωνα

Πάνω στον Όλυμπο οι θεοί πλάγιαζαν ακόμα, βυθισμένοι στο βαρύ γλυκό τους ύπνο, ύστερα από την πολλή μέθη και την κούραση που τους προξένισε το μεγάλο φαγοπότι και το τρικούβερτο γλέντι. Είχε τους λόγους του ο Δίας που ξεφάντωσε, παρασέρνοντας και όλους τους άλλους στο ξενύχτι. Έτσι έκανε, όταν ήθελε να συγκαλύψει κάποιο γεγονός που έπρεπε να μείνει κρυφό. Όλοι χαίρονταν τον ύπνο τους, εκτός από τον Απόλλωνα. Ένα άσχημο όνειρο είχε διώξει από τα βλέφαρά του τον ύπνο και τον ανάγκασε να σηκωθεί, προτού ακόμα χαράξει το ζωογόνο φως της μέρας και να τρέξει στα θεοσαλικά λιβάδια που έβροσκαν τα ζώα του και να επιθε-

ωρήσει τους στάβλους. Είχε ένα κακό προαίσθημα. Και δεν είχε πέσει έξω. Με φρίκη διαπίστωσε πως έλειπαν οι γαλατερές αγελάδες του. Το καλύτερο κοπάδι. Έφριξε. Και χωρίς να σεβαστεί τον ύπνο των Ολύμπιων, άρχισε να ουρλιάζει, καλώντας τους σε βοήθεια.

-Πατέρααααα, πού είσαι, πατέραααα; Και σεις οι άλλοι θεοί, πού είστεεε ν' ακούσετε! Εβγάτε ν' ακούσετε τι έπαθα! τι μου έχουν κάμει! Οχού, δυστυχία μου! Τι θα κάμω τώρα!

Φώναζε και οδυρόταν από τα άγρια χαράματα ο Απόλλωνας. Κι ένας ένας ξεπετιόταν οι θεοί από το γλυκό τους ύπνο, έτρεχαν στο παράθυρο και τρίβοντας τα μάτια από το αγουροξύπνημα, ρωτούσαν ο ένας τον άλλο να μάθουν τι συμβαίνει. Τελευταίος βγήκε στη θύρα ο Δίας αγανακτισμένος και βλέποντας τον Απόλλωνα σε έξαλλη κατάσταση, αγρίεψε:

-Εσύ ξεφωνίζεις και μας αναστάτωσης όλους, αθεόφοβε;

-Εγώ!

Απάντησε έτοιμος να εκραγεί ο Απόλλωνας.

-Τρελάθηκες; Τι έπαθες, τι σου συμβαίνει, παιδί μου;

Το γύρισε στο μαλακό ο μεγάλος Δίας.

-Ρωτάς τι μου συμβαίνει, πατέρα Δία; Δεν πήρες είδηση ακόμα για το τι κακό με βρήκε; Μεγάλο κακό με βρήκε! Δεν ξέρεις τίποτα ή κάνεις πως δεν ξέρεις; Με εκπλήσσεις, παντογνώστη...

-Πού θες να τα ξέρω όλα! Κοιμόμουν, βρε παιδάκι μου. Δεν έχω κι εγώ δικαίωμα να κοιμάμαι καμιά φορά χωρίς έγνοιες;